

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 936/2021
21.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Драгомира Милојевића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Радислава Дражића и др, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Марка Пушице и адвоката Југослава Тинтора, поднетим против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду ЗК.бр. 1480/19 од 17.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1033/20 од 07.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Марка Пушице и адвоката Југослава Тинтора, поднети против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду ЗК.бр. 1480/19 од 17.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1033/20 од 07.06.2021. године и то у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Југослава Тинтора и у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈУ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду ЗК.бр. 1480/19 од 17.09.2020. године окривљени Радислав Дражић, поред окривљеног АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци и кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 10 месеци, у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору од 13.06.2019. године па на даље (став један и два изреке пресуде). Истом пресудом одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећених, а како је то ближе опредељено у ставу три изреке пресуде. У ставу четири изреке пресуде према окривеном Радиславу Дражићу одбијена је оптужба да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога

из члана 246а став 1. КЗ и одлучено да трошкови кривичног поступка у односу на ово кривично дело падну на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1033/20 од 07.06.2021. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Југослава Тинтора и пресуда Првог основног суда у Београду ЗК.бр. 1480/19 од 17.09.2020. године преиначена, само у делу одлуке којом је окривљени Радислав Дражић оглашен кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, тако што је Апелациони суд, окривљеног Радислава Дражића огласио кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, за које му је претходно утврдио казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, а затим задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, описано под тачком 1 изреке првостепене пресуде и окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 године и 10 месеци у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 13.06.2019. године па на даље. Истом пресудом жалбе Јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Марка Пушице, браниоца окривљеног АА, адвоката Немање Ђукића и у преосталом делу жалба браниоца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Југослава Тинтора су одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Радислава Дражића, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП и то:

- адвокат Марко Пушица, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање или побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног Радислава Дражића за правилну кривичноправну квалификацију изрећи блажу казну;

- адвокат Југослав Тинтор, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање као и да у смислу члана 488. став 2. ЗКП, обавести браниоца о седници уколико сматра да би његово присуство било од значаја за одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, након оцене навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Марка Пушице и адвоката Југослава Тинтора су неосновани у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Југослава Тинтора и у односу на повреду закона из члана 438.

став 2. тачка 1) ЗКП, док је захтев за заштиту законитости адвоката Марка Пушице у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Југослава Тинтора недозвољен.

Бранилац окривљеног, адвокат Марко Пушица у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, наводима да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и то у односу на кривично дело разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ. По ставу одбране, кривично дело разбојништво је остало у покушају, обзиром да покушај постоји све док није засновано притежање над објектом радње извршења, а да у конкретном случају притежање није засновано, нити је икада било реализовано, из ког разлога је и спорна примена кривичног закона у погледу питања стадијума извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. КЗ.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног Радислава Дражића изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни 10 став 1 и 2, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге упућује.

На повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП указује и бранилац окривљеног Радислава Дражића, адвокат Југослав Тинтор наводима да су окривљеном Радиславу Дражићу, оптужницом стављена на терет два кривична дела, која су извршена истог дана, у исто време и на истом месту као резултат његовог континуираног деловања, односно стављено му је на терет да је најпре извршио кривично дело разбојништво, а затим кривично дело тешка телесна повреда, где је окривљени у првих 19 секунди применио претњу у односу на ББ и ВВ, како би одузео новац, а затим у других 46 секунди применио силу у односу на ГГ, у односу на кога је радњу предузео, а по ставу одбране, како би задржао одузети новац и побегао. Сходно изнетом, одбрана сматра да, је у питању ситуација да када се у случају да се приликом извршења кривичног дела разбојништво неком лицу нанесе тешка телесна повреда, тада се одговара за квалификовани облик разбојништва из члана 206. став 2. КЗ, а не за два кривична дела- разбојништво из члана 206. КЗ и тешка телесна повреда из члана 121. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по ставу Врховног касационог суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 206. став 1. прописано је да ко употребом силе против неког лица или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело одузме туђу покретну ствар у намери да њеним присвајањем себи или другом прибави противправну имовинску корист казниће се затвором од 2 до 10 година.

Одредбом члана 206. став 2. КЗ прописано је да ако је дело из става 1. овог члана учињено од стране групе, или је неком лицу са умишљајем нанесена тешка телесна

повреда или ако вредност одузетих ствари прелази износ од 1.500.000,00 динара учинилац ће се казнити затвором од 3 до 15 година.

Одредбом члана 121. став 1. КЗ прописано је да ко другог тешко телесно повреди или му здравље тешко наруши, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година.

Из списка предмета, према чињеничном опису радње извршења, произилази да тешка телесна повреда оштећеног ГГ није настала приликом извршења кривичног дела разбојништво, већ након извршења тог кривичног дела.

За постојање кривичног дела из члана 206. став 2. КЗ потребно је да кумулативно буду остварена два услова: да је тешка телесна повреда нанета при извршењу разбојништва, као и да у односу на њу постоји умишљај извршиоца, односно пресудно је да је тешка телесна повреда нанета неком лицу у вези са разбојништвом приликом његовог извршења. Уколико би тешка телесна повреда била нанета тек пошто је кривично дело разбојништва довршено, као што је у чињеничном опису радње извршења, постојаће стицај разбојништва и тешке телесне повреде, а што се и догодило у конкретној кривичноправној ситуацији.

Имајући у виду наведено, као и цитиране законске одредбе, то су нижестепени судови правилно радње окривљеног квалификовали као кривично дело разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, јер се у радњама окривљеног Радислава Дражића стичу сви битни, како објективни тако и субјективни елементи наведених кривичних дела, те су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Југослава Тинтора, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по ставу Врховног касационог суда, неосновани.

Бранилац окривљеног, адвокат Југослав Тинтор, указује и на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да су пресуде засноване на незаконито прибављеном доказу, јер је сходно одредби члана 152. став 3. ЗКП, претресање уређаја за аутоматску обраду података и опреме на којој се чувају или се могу чувати електронски записи, могло бити предузето само на основу наредбе суда и по потреби уз помоћ стручног лица. По ставу одбране, како прибављање видео снимака сигурносних камера, које су се налазиле на продавници није извршено на основу наредбе, то су ове доказне радње предузете на незаконити начин. У вези са изнетим, истиче се и да је сведок ДД изјавила да продавница поседује 16 камера, које покривају радњу и простор испред радње, а да је суду од стране полиције достављено само 5 снимака камера, па се поставља питање шта се догодило са преосталим доказним материјалом, који је снимљен на преосталих 9 камера.

По оцени Врховног касационог суда неосновано бранилац окривљеног адвокат Југослав Тинтор у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног Радислава Дражића изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и с тим у вези, у образложењу пресуде на страни 7 став 3 и 4, дао

довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Марка Пушице, у преосталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај, а ово из следећих разлога:

Наиме, овај бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава потврду о привремено одузетим предметима од окривљеног Радислава Дражића и записник о саслушању овог окривљеног у истрази. По ставу одбране, ови докази су незаконити, јер је окривљени био у стању смањење урачунљивости до степена битног, али не и битно, а што је проузроковано пре свега злоупотребом алкохола и таблета, али и тортуре и прекомерне употребе силе од стране полицијских службеника, због чега је способност окривљеног да учествује у кривичном поступку била компромитована. Даље се наводи да је тортура полицијских службеника (постојање тортуре произилази из медицинске документације за окривљеног) претходила потписивању потврде и изношењу одбране, те су тако сачињени докази контаминирани.

По ставу Врховног касационог суда, иако бранилац окривљеног нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, исти у суштини оспорава чињенично стање везано за околности под којим је обављено саслушање окривљеног Радислава Дражића и потписивање потврде од стране истог, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП. Образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног као незаконити доказ означава и налаз и мишљење судског вештака др Бојане Кеџман, односно допуну наведеног вештачења који је дала на записнику на главном претресу дана 29.07.2020. године, обзиром да је наведени вештак изјавила да је приликом давања налаза и мишљења, имала у виду садржину судског списка и исказе окривљених на који начин је, по ставу одбране, прекорачила границе задатка који јој је поверен и упустила се у надлежност суда - оцену исказа и осталих доказа. На описани начин, бранилац окривљеног, поново указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, јер наведени доказ – налаз и мишљење судског вештака др Бојане Кеџман не оспорава по форми и начину прибављања, већ оспорава његову садржину и доказну вредност.

Бранилац окривљеног, адвокат Марко Пушица, у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац, адвокат Марко Пушица, у захтеву уопште не наводи у чему се састоји наведена повреда закона у односу на његовог брањеника – окривљеног Радислава Дражића, то је Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овог суда, подразумева не само одређење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Југослава Тинтора, у преосталом делу је недозвољен.

Бранилац окривљеног, адвокат Југослав Тинтор, у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је код одлучивања о кривичној санкцији погрешно примењен закон, јер је суд као разлог којим оправдава казну коју је изрекао окривљеном Дражићу, навео начин и околности под којима је кривично дело извршено, при чему нигде не конкретизује шта то у начину извршења ових кривичних дела или у околностима под којима су извршена чини дело специфичним у односу на неко друго дело да би се оправдало појачано санкционисање. Код разбојништва и тешке телесне повреде, општа друштвена опасност ових кривичних дела је детерминисала и распон прописаних казни, тако да би оправдавање и појачано кажњавање у оквиру прописаног распона казне, морале бити неке специфичне околности конкретног случаја које се не могу подвести под обележје кривичног дела.

На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, бранилац окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда није законом дозвољен разлог, за подношење захтева за заштиту законитости, окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, због чега је Врховни касациони суд, у наведеном делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног адвоката Југослава Тинтора, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Радислава Дражића, адвоката Марка Пушице и адвоката Југослава Тинтора, Врховни касациони суд је на основу члана 491. ЗКП исте одбио као неосноване, док је у преосталом делу захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљеног на основу члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП одбацио.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.